

nud, et kellade kõied ärrakattend ol-
 nud; kui ta mahhatunud, siis on ta
 näinud, et kaks meest rami peäl ühhe
 furno metsa winud mahhamatta, et ei
 olnud enam maad ei kirriko-aedas eg-
 ga seal tagga. Pärast sedda on ted-
 da kãstud rahvale sedda kuulada ja
 neid maeritseda, et nemmad piddand
 pattust põorma, et se aeg liggi jõudnud.
 Kui ta ülesãrkanud, siis on ta need sam-
 mad sannad kuulnud: touse üles, ja
 põorge pattust, aeg on liggi jõud-
 nud, ei polle mitte paljo aega enam.

Kui ta omma sãngi peãlt ülestõusnud,
 siis on ta naene temma kãest kãssinud,
 kas ta piddi haige ollema, siis wastand
 temma: ei ma polle haige, süski on te
 tunnud ni suur nõdrust ommas süd-
 dames, otsekui olleks ta warsi piddand
 surrema; siis on ta põlweli mahha heit-
 nud seina naale, ja südvãrnest pallu-
 nud, et Jummal wottaks temmale weel
 ühhe tunnikesse ehk pãwa aega anda,
 et ta weel õiete saaks pattust põrda.
 Pärast sedda on ta ülestõusnud, ja
 on liggi kaks tundi aega rahwast kalliste
 fanaden